

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Ondřeje Mrákoty a Pavla Molka v právní věci žalobce: **Z. L.**, zast. advokátem Mgr. Janem Sýkorou, Moskevská 1461/66, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020, čj. 25245/20/5300-22444-711887, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2021, čj. 51 Af 46/2020 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho advokáta Mgr. Jana Sýkory.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] NSS se nyní, jako již mnohokrát dříve, zabývá neuznáním nároku na odpočet DPH z plnění, která byla podle daňových orgánů zasažena podvodem na DPH. V těchto věcech NSS zpravidla figuruje v roli soudu přezkoumávajícího skutková zjištění a jejich hodnocení, což je i tento případ. Spornou otázkou v této věci je, zda daňové orgány dostatečně prokázaly existenci podvodu na DPH.

[2] V září 2015 zahájil Finanční úřad pro Středočeský kraj (správce daně) u žalobce daňovou kontrolu na DPH za období roku 2014 a ledna až července 2015. Po delších procesních peripetích (daňové orgány nejprve dospěly k závěru, že žalobce vůbec neprokázal faktické uskutečnění sporného plnění, první rozhodnutí žalovaného však krajský soud zrušil) nakonec žalovaný doměřil žalobci rozhodnutím ze dne 30. 6. 2020 daňovou povinnost na DPH za zdaňovací období měsíce května, června a července 2015 včetně penále v celkové výši 150 739 Kč, 82 894 Kč a 134 174 Kč. Žalovaný, vázaný prvním rozsudkem krajského soudu v této věci, tentokrát uznal faktické uskutečnění plnění, ovšem dospěl k závěru, že se žalobce zapojil do řetězce zasaženého podvodem na DPH.

[3] Žalobce napadl i druhé rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který žalobě znovu vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalovaný skutečnosti o obchodování v řetězci interpretoval jen v neprospěch žalobce a nevypořádal se s verzí žalobce, která nebyla na první pohled nereálná či nesmyslná (žalobce vysvětloval svou účast v řetězci tím, že chtěl pomoci navýšit „*cash flow*“ jinému účastníkovi řetězce, společnosti, v níž jako jednatel působil syn žalobce). Žalovaný se ani nijak nevymezil vůči tvrzení žalobce, že výsledkem celého řetězce, tak jak ho popsal žalovaný, by byl profit jen ve výši několika tisíc Kč. Soud poukázal též na odlišné hodnocení v podstatě stejné transakce s jiným subjektem, kde žalovaný podvod nedovodil. Krajský soud proto uzavřel, že se žalovanému nepodařilo shromáždit takovou paletu indicií, které by vedly k jedinému možnému závěru o tom, že chybějící daň vznikla v důsledku podvodného jednání.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobce a replika žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Její důvody vidí v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Krajský soud dle stěžovatele vybočil v několika otázkách z žalobních bodů. Stěžovatel dále sumarizuje své poznatky z daňového řízení, na jejichž základě dospěl k závěru o existenci daňového podvodu i o tom, proč o něm žalobce měl a mohl vědět. Některé části rozsudku si prý protirečí nebo jsou nepřezkoumatelné. Krajský soud stanovuje stěžovateli nové povinnosti nad rámec zákona. Rozhodně není pravda, že by stěžovatel musel v rozhodnutí vždy označit, který subjekt plní roli tzv. *missing tradera* a kdo je tzv. *brokerem*. Nadto se krajský soud dostal i do rozporu se svým prvním rozsudkem v této věci, neboť stěžovatele nějakým způsobem zavázal při hodnocení dalšího sporného řetězce, u něhož nakonec stěžovatel chybějící daň nezjistil.

[5] Žalobce ve vyjádření upozorňuje, že krajský soud vyšel důsledně z tvrzení obsažených v žalobě. Žalobce se vyjadřuje podrobně k jednotlivým stížnostním tvrzením, tvrdí, že stěžovatel vytrhává některé argumenty z jejich kontextu. Žalobce upozorňuje, že je ve svých tvrzeních konzistentní od samého začátku daňové kontroly. Stejně věci tvrdil ještě v době, kdy daňové orgány žádný podvod netvrdily a naopak se zaměřily na neprokázání skutečné dodávky zboží. Naopak je to stěžovatel, kdo neprokával ani existenci samotného daňového podvodu.

[6] Stěžovatel podal k vyjádření žalobce repliku. V ní více méně opakuje jednotlivá tvrzení v kasační stížnosti, zdůrazňuje, že v rozhodnutí nemusel výslovně označit *missing tradera* či *brokera*, opakuje, že body, na jejichž základě soud zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, v žalobě nezazněly apod.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost je nedůvodná.

[8] Protože judikatura k podvodům na DPH je oběma účastníkům řízení dobře známa, NSS nepovažuje za nezbytné na tomto místě obsáhle rekapitulovat bohatou judikaturu na toto téma. Ostatně mezi účastníky jsou sporné jen dílčí okruhy, které NSS popíše níže.

[9] Zde proto postačí jen stručně shrnout, že podvodem na DPH se rozumí situace, kdy jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem daňového práva, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Důležité je posoudit všechny objektivní okolnosti vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty.

pokračování

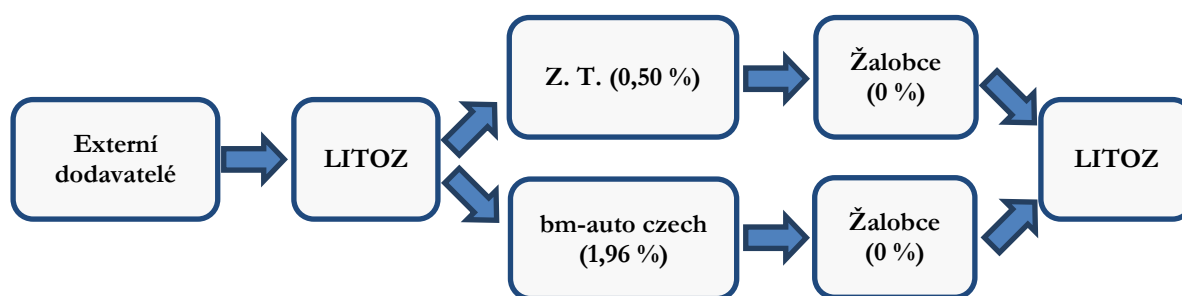
Pro závěr o existenci daňového podvodu musí být postaveno najisto, že v systému DPH nebyla odvedena daň. Tuto podmínku nelze vnímat omezeně jen v tom smyslu, že některý z článků řetězce jednoduše v určitém okamžiku v minulosti nesplnil svou daňovou povinnost (ať již povinnost daň přiznat, přiznat ji pravdivě, nebo daň zaplatit). Je třeba dostatečným způsobem prokázat, že chybějící daň je důsledkem podvodného jednání a konkrétní transakce je spojená právě s tímto podvodem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, čj. 7 Afs 321/2018 - 80, *Bohemia Trade CZ*, bod 24, včetně citací další judikatury).

[10] Správce daně je povinen prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti [§ 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu], což bezesporu zahrnuje i skutečnosti svědčící o daňovém podvodu. Stejně tak skutečnost, že daňový subjekt mohl vědět, měl (musel) vědět či dokonce přímo věděl o objektivních okolnostech, které nasvědčují tomu, že obchodní transakce byla zasažena podvodem, prokazuje správce daně (viz rozsudek ze dne 25. 7. 2019, čj. 10 Afs 182/2018 - 42, *Easy Working*, část III.B.).

[11] V nynější věci je sporná již otázka existence podvodu na DPH. Krajský soud se proto nijak nevyjadřoval k tzv. vědomostní složce testu podvodu na DPH (zda žalobce o podvodu měl a mohl vědět), proto se k těmto otázkám nemůže vyjadřovat – přes některé námitky stěžovatele – ani NSS.

Skutkové vymezení sporných transakcí

[12] Stěžovatel popsal v rozhodnutí údajný podvod na DPH následujícím způsobem. Obchodní společnost *LITOUZ, s.r.o.* nakupovala zboží (polypropylen a polyetylen) od externích dodavatelů, tento materiál pak ve stejném množství a za stejnou cenu přefakturovala buď společnosti *bm-auto czech s.r.o.* nebo Z. T. Pohledávku za oběma odběrateli postoupila *LITOUZ* faktoringové společnosti. Společnost *bm-auto czech* či pan **Teplý** pak dále přefakturovali nakoupené zboží žalobci s přírůžkou 1,96 (*bm-auto czech*), respektive 0,5 procent (pan T.). Žalobce pak přefakturoval materiál ve stejném množství a za stejnou cenu zpět v nezměněném stavu společnosti *LITOUZ*. Zboží zůstalo během sporných transakcí na jednom místě, ve skladu v Rakovníku. Obchodní řetězec vyjádřil stěžovatel následujícím způsobem:

[13] Daňové orgány v původním rozhodnutí vycházely z toho, že žalobce neprokázal reálné uskutečnění popsaných transakcí. Poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil krajský soud, se stěžovatel zaměřil již jen na tu část řetězce, kde figurovala společnost *bm-auto czech*. V této části stěžovatel uznal, že se obchod uskutečnil, vykazoval však dle něj všechny znaky podvodu na DPH, o kterém žalobce měl a mohl vědět. Naopak v prvním řetězci, kde figuroval Z. T., stěžovatel uznal existenci plnění a nenašel tu ani podvod na DPH (neboť tu nechyběla daň).

[14] Stěžovatel jako okolnosti nasvědčující podvodu na DPH uvedl následující okolnosti. Především šlo o to, že *LITOUZ* byla v řetězci na pozici dodavatele i odběratele zboží. Zboží bylo

přeprodáváno v uzavřeném kruhu, což značí, že se jednalo o kolotočový neboli karuselový podvod. Ke všem sporným transakcím docházelo během jednoho až dvou dnů, zboží po celou dobu fyzicky zůstalo ve skladu společnosti *LITTOZ* v Rakovníku a obchod tak probíhal toliko „papírově“. Tento postup postrádá logické opodstatnění a odporuje základním principům obchodování. Další nestandardnost stěžovatel viděl v tom, že jednatelem *LITTOZ* je syn žalobce, žalobce i *LITTOZ* sídlí na stejné adrese a osoba, která vystavovala za *LITTOZ* daňové doklady pro *bm-auto czech*, je současně zaměstnankyní žalobce i *LITTOZ*. Společnost *bm-auto czech* rovněž zajišťovala dopravu zboží od externích dodavatelů do skladu *LITTOZ*. Žalobce nahradil dříve v obchodním řetězci figurující obchodní společnost *Zdeněk Linhart spol. s r.o.*, v níž je žalobce jediným jednatelem. *LITTOZ* dále prodala materiál za stejnou cenu, za jakou jej nakoupila od svých externích dodavatelů, přičemž nulovou marží vykázal rovněž žalobce. Společnost *bm-auto czech* přeprodala zboží s minimálním ziskem pod 2 %. Hlavním smyslem transakcí tedy nemohlo být řádné a ekonomicky opodstatněné fungování obchodních vztahů. Jakkoli transakce přesáhly 1 mil. Kč, veškerá komunikace probíhala ústně, neexistují kupní smlouvy, písemné objednávky či předávací protokoly.

K otázce překročení žalobních bodů

[15] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud překročil žalobní body. Žalobce v žalobě neuvedl, že stěžovatel výslovně neoznačil účastníky řetězce jako „missing tradera“ a „brokerá“ (termín „broker“ se dokonce v žalobě nevyskytuje vůbec).

[16] NSS k tomu jen pro pořádek předesílá, že tzv. „missing trader“ je plátce, který daň na výstupu nepřizná nebo přizná, ale nezaplatí. *Broker* je naproti tomu plátce, který čerpá nárok na odpočet daně, která není *missing traderem* uhrazena v jednom nebo ve více člancích řetězce. Krom toho je třeba zmínit tzv. „buffera“, kterým je plátce, jehož role je pomocná a zastírací (zastření přímé vazby mezi plátcí typu *missing trader* a *broker*), v řetězci proto může vystupovat celá řada plátců typu *buffer*.

[17] Dle NSS stěžovatel zkresluje zrušovací důvody napadeného rozsudku. Soud důsledně reagoval na žalobní body (dle žaloby žádná daň nechybí, a pokud ano, ve výši zcela marginální, není proto narušena neutralita daně; žalobce dále vysvětloval, co bylo účelem sporných plnění, upozorňoval na nepřezkoumatelnost a vysokou obecnost tvrzení stěžovatele o daňovém podvodu), přitom samozřejmě musel narazit též na otázky, které se žalobními body přímo souvisí. Jinak řečeno, měl-li soud zkoumat existenci podvodu na DPH a tezi, že tu žádná daň nechybí (nebo chybí jen ve zcela banální částce), musel též zvážit, kdo je tzv. *missing trader* a kdo je naopak ten, kdo si chce v rozporu s logikou daňového systému uplatnit odpočet DPH (*broker*). Krajský soud sice v bodech 55 a 56 kriticky zmínil, že stěžovatel výslovně neuvedl, kdo je v daném řetězci „missing trader“ a „broker“, ovšem dále dovodil, že tyto osoby lze z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele vyčíst. Není pravda, že krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele proto, že stěžovatel výslovně neoznačil jednotlivé subjekty jako *missing tradera* a *brokera*. Důvody, na kterých stojí rušící rozsudek, jsou jiné. NSS je rozebírá dále.

[18] Stěžovatel též kritizuje, že krajský soud přihlédl k tvrzení žalobce, které uplatnil nikoli v žalobě, ale v daňovém řízení, totiž, že spornými transakcemi chtěl zlepšit „cash flow“ společnosti *LITTOZ*, kde je jednatelem jeho syn. NSS souhlasí se stěžovatelem, že v žalobě sice vskutku výslovně termín „cash flow“ nezazněl, ovšem žalobce tam opakovaně mluvil o tom, že účelem transakcí bylo vytvořit pohledávky, které budou postupovány faktoringovým společností, což mělo zajistit financování společnosti *LITTOZ* (viz žaloba, např. s. 7 první odstavce, s. 9, na s. 8 se hovoří o tom, že účelem bylo vytvoření pohledávek pro čerpání krátkodobých úvěrů od faktoringových společností). Sám stěžovatel přitom v rozhodnutí o tvorbě pohledávek

pokračování

a navýšení „*cash flow*“ společnosti *LITTOZ* hovoří jedním dechem (bod 131 rozhodnutí). Ani v tomto ohledu tedy krajský soud žalobní tvrzení nepřekročil.

Důvody, na jejichž základě krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele

[19] Žalobce vysvětloval sporné obchody tak, že celý systém sporných transakcí byl provozován pouze proto, aby společnost *LITTOZ* (kde je jednatelem žalobcův syn) mohla čerpat krátkodobé úvěry od faktoringové společnosti, která odkupovala její pohledávky a vyplácela prostředky společnosti *LITTOZ* snížené o svou provizi. Mezi subjekty neobíhalo zboží, systém byl vytvořen pouze za účelem vylepšení „*cash flow*“ (peněžního toku) společnosti *LITTOZ*, která musela při skutečném dodávání výrobků strpět dlouhodobé splatnosti faktur, které jí znemožňovaly výrobní činnost. Toto vysvětlení však stěžovatel nepovažoval bez nějakého hlubšího vysvětlení za relevantní.

[20] Žalobce rovněž konzistentně upozorňoval již v daňovém řízení, že pokud chybí DPH u společnosti *bm-auto czech*, půjde z povahy věci jen o marginální částku v řádu několika málo tisíc korun (konkrétně uváděl sumu 5 962 Kč). Jedná se o pouhý zlomek daně plynoucí ze sporných transakcí (bod 102 rozhodnutí stěžovatele).

[21] Stěžovatel však tuto argumentaci odmítl. Dle něj není třeba hledat souvislost mezi výší neuznaného nároku a konkrétní výší chybějící daně. Odepření nároku na odpočet DPH nesupluje výběr „chybějící daně“ tak, že stát na některém článku vybírá daň, která mu v rozpočtu chybí, protože ji jiný článek řetězce neuhradil (body 105 a 106 rozhodnutí stěžovatele).

[22] Krajský soud tyto závěry stěžovatele v obecné rovině nezpochybil, upozornil však právě na to, že v celém řetězci má být dle tvrzení žalobce chybějící daň ve zcela zanedbatelné výši. „Zisk“ účastníků údajně podvodného řetězce na celé transakci (to, co státu na dani neodvedli) by tak byl jen několik málo tisíc korun (bod 54 rozsudku). Žalobce se po celou dobu daňového i soudního řízení konzistentně brání tím, že nedává smysl, aby někdo vytvořil komplikovanou strukturu podvodu na DPH, z níž nakonec bude mít jen několik málo tisíc. S tím NSS souhlasí. Ani zdejšímu soudu nedává taková pomyslná podvodná struktura žádnou logiku.

[23] NSS souhlasí se stěžovatelem, že výše chybějící daně, kterou neodvede tzv. *missing trader*, nemusí (a zpravidla ani nebude) odpovídat výši daně, kterou si od státu nárokuje tzv. *broker*. Ostatně platí, že pokud se daňovým orgánům nepodařilo ověřit konkrétní částku neodvedené daně, nebrání to závěru o existenci podvodu na DPH. Nemožnost ověřit přesnou částku chybějící daně může být dána třebas i následným jednáním dotčených subjektů, které nejenže obecně neplnily své daňové povinnosti, ale daň ani nepřiznaly a pro správce daně se staly nekontaktními. I takové situace je třeba hodnotit jako případy „chybějící daně“. Jednání subjektů spočívající v tom, že po provedení podezřelých transakcí „*zmizí ze scény*“, je pro daňové podvody typické. Požadavek na přesné ověření výše neodvedené daně přímo u *missing tradera* by tedy bránil účinnému postihu daňových podvodů, a proto je třeba jej odmítnout (rozsudek ze dne 2. 12. 2021, čj. 1 Afs 262/2021 - 40, *DYNASTY PARTNER*, bod 45).

[24] V nynější věci však *bm-auto czech* nikam nezmizela (čehož si krajský soud správně povšiml) a nic tedy (pravděpodobně) nebrání ověřit žalobcovo tvrzení, že daň chybí jen ve zcela zanedbatelné výši (NSS opakuje, že má jít údajně o méně než 6 tis. korun). Pak ale NSS plně souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel musí v dalším řízení zvážit, zda právě tato indicie nedává za pravdu žalobci, že o žádný podvod nešlo, a že byť dle stěžovatele transakce ekonomický smysl nedávaly, žalobci jej dávat mohly z důvodu podpory obchodní společnosti jeho syna (*LITTOZ*). NSS samozřejmě nevyklučuje, že výše chybějící daně je řádově mnohem vyšší,

to však (zatím) stěžovatel netvrdil (dokonce i v kasační stížnosti argumentuje jen tím, kolik *bm-auto czech* celkově dluží na daních, nikoli kolik z této částky se alespoň řádově týká nyní sporné transakce). Rozhodně tedy nejde v této skutkově specifické situaci o argument bezvýznamný, jak to opakovaně stěžovatel tvrdí (body 104 násl. jeho rozhodnutí). A rozhodně není chybné tvrzení krajského soudu, který sice nezpochybňuje chybějící daň, ovšem současně uvažuje, zda s ohledem na (údajně) zanedbatelnou výši této chybějící daně v řádu několik málo tisícikorun jde v této věci vskutku o daňový podvod.

[25] Krajský soud dále uvedl, že ve věci zatím není sporné, že pohledávky za *bm-auto czech* byly faktoringovým společností skutečně postupovány. Vysvětlil též nesprávnost pochybností stěžovatele, proč v řetězci figurovala právě *bm-auto czech*. Jak k tomu uvedl krajský soud, pokud účelem transakcí bylo vytváření pohledávek za účelem jejich prodeje faktoringové společnosti, pak v řetězci mezi *LITTOZ* a žalobcem ještě jeden článek být musel, jinak by *LITTOZ* prakticky mohl financovat sám žalobce (bod 56 rozsudku). Je na stěžovateli, aby se k této otázce srozumitelně vyjádřil. Dle NSS stěžovatel dramaturgizuje údajné rozpory v tvrzeních žalobce (např. bod 131 rozhodnutí stěžovatele, na který stěžovatel upozorňuje v kasační stížnosti), naopak se stěžovatel bezdůvodně odmítá vypořádat s tvrzeními žalobce, kterými smysluplnost transakcí vysvětloval. NSS neříká, že žalobce má pravdu, má ale právo na to, aby mu stěžovatel k tomu poskytl přezkoumatelnou odpověď (shodně to říká též krajský soud, rozhodně tedy není pravda, že by krajský soud bez dalšího žalobcově konstrukci uvěřil – srov. k tomu správné shrnutí důvodů zrušení v bodě 60 rozsudku).

[26] NSS zdůrazňuje, že žalobce má právo na přezkoumatelné a pečlivé odůvodnění tím spíše, že daňové orgány původně pracovaly s úplně jiným skutkovým scénářem (neprokázání faktického plnění). K závěru o podvodu na DPH se stěžovatel přiklonil teprve pod „tlakem“ prvního rušícího rozsudku krajského soudu. Pak ale musí být závěry stěžovatele o to pádnější, což ve stávající verzi odůvodnění nebyly.

[27] NSS připouští, že určité skutkové závěry se v tomto ohledu objevily v bodě 114 rozhodnutí stěžovatele, kde se odkazuje na výpověď jednatele společnosti *bm-auto czech*, který jako smysl transakcí uváděl důvod zcela jiný. Je vskutku s podivem, že by jednatel *bm-auto czech* neznal skutečný důvod transakcí (podporu peněžních toků v *LITTOZ* a utváření krátkodobých pohledávek).

[28] Na druhou stranu pochybnosti o tom, že by dané transakce byly daňovým podvodem, umocňuje další skutečnost, na kterou krajský soud upozornil. V prakticky shodném obchodním řetězci, kde vystupoval Z. T. (viz bod [12] shora), stěžovatel žádný podvod nenašel, neboť Z. T. daňové povinnosti v souvislosti s obchody uzavíranými s žalobcem plnil. NSS se shoduje se závěry krajského soudu, že je „nelogické, že by se v prakticky shodném obchodním řetězci v jednom případě o daňový podvod jednalo a v druhém nikoli. Bylo by to možné pouze za situace, kdy by žalobce již předem plánoval zkrátka daňovou správu tím, že vytvoří dva obchodní řetězce, z nichž pouze jeden bude zasažen podvodným jednáním. Takový konstrukt by byl však již tak překombinovaný, že jej ve svých úvahách neuvádí ani [stěžovatel]“ (bod 58 napadeného rozsudku). NSS nerozumí stěžovatelově kritice, jak by se tímto závěrem mohl krajský soud dostat do rozporu se svým prvním rušícím rozsudkem v této věci.

[29] NSS tedy shrnuje, že krajský soud ani sám NSS neříkají ve vztahu ke sporným skutkovým otázkám nějaký finální závěr. Je na stěžovateli, aby s ohledem na shora popsána specifika věci podrobil celý obchodní případ dalšímu zkoumání (jak správně a detailně krajský soud vysvětlil v bodě 60 napadeného rozsudku).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, proto má též nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení spočívaly v odměně advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a paušální náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náklady žalobce v řízení před NSS částku 4 114 Kč (včetně DPH, neboť advokát je plátcem této daně), kterou je stěžovatel povinen ve stanovené lhůtě zaplatit.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu